

var den personlige kongelige Myndighed, saa vilde den dog ikke gaae videre i denne Henseende, end den tidligere Lovgivning er gaaet. I de tidligere Værnepligtslove, der ere udgaaede fra den souveraine Konge, har enhver Mand kunnet see, indenfor hvilke Grændser man har villet kræve Tjeneste af ham. Naar de ærede Herrer vilse gennemlese de Forhandlinger, som have fundet Sted angaaende Værnepligtsloven, dengang den blev til, saa vil man finde, at den Mand, som man ansaae for den lovfmyndigste Mand i Forsamlingen, nemlig Geheimeraad Orsted, gif løb paa, at den Sikkerhed, der i den nye Værnepligtslov var givet for Mandstabs Anvendelse, var utilstrækkelig, fordi den ikke var defineret; den skulde være fastsat ved Lov, og de Udtryk, der i Loven vare brugte, vare kun leilighedsviis fremfattede og uden tilstrækkelig Betegnelse. Han sagde netop, og det sagde flere med ham, Teilen ved det Udtryk „Hærorganisationsplan“ er ikke noksom holdt fast ved Loven, derfor have vi i de nu bestaaende Værnepligtslove fastsat Bestemmelser for Anvendelsen af hver enkelt Mandstabsart. Det var ikke alene Justitsministeren, og det var ikke alene borgerlige Medlemmer, som toge Deel i denne Sag og meente, at der hørte noiere Bestemmelser til, men en af de militære Medlemmer, som var tilstede og som siden har været Krigsminister (Lüttichau) og altsaa meget godt kjendte og følte, hvorledes Forholdet var, udtalte ogsaa ved den Leilighed sine Ansuelser. Ordføreren, som han i sit Foredrag omtaler, var vor nuværende ærede Formand; han havde søgt at oplyse dette Forhold og paavise, hvor vanskeligt det var, i Diebliffet at opstille andre og mere bestemte Betingelser for Værnepligtens Udøvelse end dem, der fandtes i Hærorganisationsplanen, hvormed man end havde beklaget sig over den forskjellige Tjenestepigt, som blev paalagt det forskjellige Mandstabs. Med Hensyn dertil siger nu det nævnte Medlem: „Seg finder, at den ærede Ordfører har meget fuldstændig og tilstrækkelig forklaret Marsagen, hvorfor de store Uligheder, som finde Sted med Hensyn til Tjenestetiden, ere bibeholdte, nemlig at de fortiden

ikke godt kunne udflettes; men det forekommer mig ikke, at Forsamlingen ret vel kan lade denne Sag berøbe herved; thi Ulighederne ere af den Væffassenhed, at de, om muligt, bør søges rettede, og jeg vil derfor henstille til det ærede Udvalg, om der ikke kunde være Anledning til at fremkomme med en Indstilling om, at Regjeringen vilde drage Omforg for, at Ulighederne udjævnedes saasnart som muligt.“ Nu fortættes denne Forhandling, stadig dreierende sig om den samme Ubestemthed, som laae i dette Udtryk. Man vil nu gaae hen og gjøre det endnu mere ubestemt, man vil gaae bort fra den Erklæring, som Justitsministeren dengang gav, og hvorved han, støttet fra flere Sider, blandt Andet af mig, formaaede Forsamlingen til at gaae ind paa et Lovforslag, der ogsaa af andre Grunde, men hovedsagelig af den Grund, mishagede, den vil man nu gaae bort fra, og istedetfor at man i Henhold til Hærorganisationsplanen deelte Mandstabsklasserne i to Dele, hver paa 4 Aar, saa vil man nu fastholde dem som en Heelhed paa 8 Aar og beholde den samme vilkaarlige Myndighed over dem i alle 8 Aar, som man hidtil kun har havt i de 4 Aar; men det bør man efter min Mening ikke gaae ind paa. Naar man kun fastholder de samme Udtryk, som staae i den nærværende Værnepligtslov, kan jeg ikke indsee, hvad Regjeringen kan have derimod; det maa da være klart, at den vil gjøre en Erobring. Det er afgjort fra første Diebliff af, at Bestemmelserne om Mandstabs Tjenestetid skulde findes i Værnepligtsloven eller i en Lov, som knyttes til den, saa at det ikke kunde forandres vilkaarligt. Vi komme nu til et Punkt, der staaer som et enkelt Punkt, og som kan have mindre at betyde.

Rettelser.

Nr. 376, Sv. 5994, Lin. 11 f. n.: „Duanittet“ læs: „Dvalitet“